Anul XLVI Nr. 104 — 12 Pagini — EXEMPLARUL { In ţară 3 lei / In străinătate 6 lei } — 12 Pagini — Luni 7 Mai 1928

ABONAMENTE
IN ŢARA — STRAIN.
Lei 200 | 3 Luni | 460
„ 380 | 6 „ | 880
„ 750 | 12 „ | 1700
Pe lună 80 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ ŞTIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE şi TELEFONICE
Redacţia şi Administraţia: Bucureşti, str. Brezoianu, 11

ABONAMENTE la „VESELIA" „Universul Literar" „Ziarul Călătorilor" Câte 220 lei în ţară 440 lei în străinăt. pe un an

Director: STELIAN POPESCU

TELEFON: Direcţia 313/72—364/64 Administraţia 313/71 Secretariatul de Redacţie 356/43 Redacţia: Coresp. cu provincia 302/98—335/31

Maria a României!

Lumea se interesează de apărarea naţională. Zilnic vin scrisori şi fiecare dă o soluţie; dar părerea generală este că indoiala zădărniceşte avântul.

„Chiar dacă vom subscrie, ce se va alege de sacrificiile noastre?", iată răsuflarea celor mai mulţi.

In loc ca a doua zi după cea mai glorioasă pagină a istoriei neamului românesc, entuziasmul şi increderea şi mândria roditoare de energie naţională să scapere din toate faptele noastre, iată-ne sceptici şi descurajaţi.

Şi totuş publicul, care nu se dă înapoi dela jertfă, nu cere mai mult decât să i se redeştepte increderea în ziua de mâine a ţării!

Am un bun prieten al cărui nume nu sunt autorizat astăzi să-l spui; este un mare suflet de român, îşi iubeşte ţara cu aceea iubire naivă a celor cu părul cărunt, cu dragostea celor cari au văzut, nu numai naşterea minunei româneşti de astăzi, dar şi gestaţiunea ei, dar şi trecerea frământată a rodului prin toată perioada de lupte, de speranţe, de înfrângeri şi de cumplite zile cernite.

Acest bun prieten este un entusiast, un suflet de 20 de ani în trupul unui atlet din alte vremuri, dar un om cu încredere în viitoarele zile glorioase ale neamului său, dar cu o condiţie... să fim *oameni!*

Când vorbeşte de chestia apărării naţionale şi de jertfele pentru aviaţie, se înflăcărează, toată firea lui se aprinde şi glasul său strigă: „Să dăm cât mai mult, fiecare după puterile noastre, însă... cu o condiţie: să se formeze un comitet de încredere naţională cu tot ce are România mai bun şi în fruntea acestui comitet să se pue: „*Regina Maria*".

Am aplaudat şi am adaos:
Nu Regina, dar MARIA!

Să se pună în fruntea acestei viguroase acţiuni MARIA A ROMANIEI, aceeaş care în zilele noastre cele mai întunecate, lumina conştiinţele cu neclintita ei încredere şi cu neîncetata ei îmbărbătare, aceeaş MARIE, despre care mareşalul Makensen spunea, la Bucureşti, a doua zi după bătălia dela Mărăşeşti:

— „Am văzut pe regina călare în cursul bătăliei; alergând aproape de linia focului ca să îmbărbăteze soldaţii! Am admirat-o!

Acestei femei-regine i-au vorbit de multe ori glasurile curtene cu frazele lor dulcege s'au respectuoase, dar astăzi, prin gura câtorva oameni, îi vorbeşte sufletul românesc în cinstita lui bărbăţie!

Nu se întreţine o flacără numai cu vestale tocmite, pentru o singură zi de sărbătoare, şi nu se înarmează o ţară cu zvâcneli sporadice urmate de îndelungate luni de apatie. Trebuie sforţarea neîntreruptă.

Avem o Asociaţie pentru creşterea aviaţiei, în fruntea căreia vedem atâtea personalităţi distinse şi atâţia hotărîţi luptători; să se pună în fruntea lor MARIA A ROMANIEI!

Să se puie în fruntea lor şi să adune cât mai mulţi oameni în care toată ţara îşi pune azi încrederea; şi să se înceapă strângerea de fiecare zi a mijloacelor băneşti; şi să nu fie întreruptă campania nici o zi, nici un ceas, nicio clipă, pentru ca nu numai pungile să se deschidă, dar şi toate minţile şi toate conştiinţele să se lumineze!

Ca şi la mormântul soldatului necunoscut, făclia de veghe să ardă neîncetat.

Fără un popor cu desăvârşire luminat asupra datoriilor sale către patrie, nici cele mai minunate unelte de luptă nu pot folosi. Chiar dacă întregul cuprins al ţării ar fi acoperit de un nesfârşit stol de păsări înarmate, viitorul României tot va fi pus în cumpănă dacă poporul nu va avea convingere şi încredere.

Inarmarea unui popor nu începe dela braţe, ci dela suflete.

CONSTANTIN BACALBAŞA

„Milionarul" ziarului „Universul"

BALAN IOAN

plutonier reangajat, şeful postului de jandarmi Avrămeni (Dorohoi), care a câştigat UN MILION LEI, la tragerea loteriei „Ligii culturale" cu biletul n-rul 836.323, dat gratuit de ad-ţia ziarului nostru, în calitate de abonat

Demisia ministrului de interne al Japoniei

Londra, 4 (Rador). — Din Tokio se anunţă că ministrul de interne a demisionat, fiind ameninţat de o moţiune de neîncredere din partea parlamentului. Preşedintele Consiliului a luat interimatul departamentului internelor.

Palatul „Fundaţia Regele Ferdinand I" la Iaşi

Iaşi, 4 Mai

In urma întrevederilor d-lor Hiottu, ministrul palatului, Osvald Racoviţă primar şi P. Bogdan, rectorul universităţii, a rămas stabilit să nu se cumpere nici un imobil şi să se clădească un palat al „Fundaţiei Regele Ferdinand I". In acest scop s'au destinat 50 milioane din care 20 milioane vor rămâne ca fond inalienabil; iar 30 milioane vor servi la construcţie.

Palatul va avea la parter numai prăvălii, iar restul etajelor, va fi rezervat fundaţiei.

Locul va fi în str. Carol, colţ cu str. Păcurari.

Primarul din Praga oprit la frontiera italiană

Praga, 4. (Telegramă particulară). — *Ziarele cehoslovace aduc ştirea că primarul din Praga, dr. Maxa, care a vrut să treacă în ziua de 30 Aprilie frontiera italiană, venind din Iugoslavia, a fost oprit de carabinieri.*

Cererea lui de a fi prezentat comandantului gărzii de frontieră, n'a fost satisfăcută şi a fost reţinut o oră la postul de frontieră.

Tratat de neagresiune între Italia şi Turcia

Constantinopol, 3. (Rador). — Ziarele anunţă că, la Angora, s'au terminat negocierile pentru încheerea unui tratat de neagresiune între Italia şi Turcia. Guvernul turc a ratificat acordul preliminar stabilit de ambele delegaţiuni.

Basarabia e provincie curat românească

Aşa se exprimă trimisul ziarului „Debats"

Paris, 4 (Rador). — Ziarul „Débats" publică o scrisoare trimisă din România, de d. Maurice Pernou, asupra vizitei făcută de d-sa în Tighina.

D. Maurice Pernou constată, că Basarabia este o provincie curat românească. Din cauza închiderii frontierei spre Rusia, este drept că Tighina suferă economiceşte, însă celelalte oraşe din Basarabia au luat o mare extindere, în urma alipirii Basarabiei la România, deoarece afacerile comerciale s'au înmulţit mult în aceste oraşe, în care se ştie că s'au refugiat un mare număr de evrei, armeni şi ruşi bogaţi, fugiţi din Rusia din cauza comunismului.

Starea de părăsire, în care a fost lăsată Basarabia de regimul ţarist, se întoarce acum în folosul României, care a găsit 95 la sută din populaţia românească, grupată în insulele etnografice, fără a-şi fi pierdut limba strămoşească.

D. Maurice Pernou, autorul scrisorii reprodusă de „Débats", îşi termină scrisoarea printr'o dare de seamă asupra serbărilor dela Chişinău, pentru aniversarea Unirii Basarabiei.

Pentru sinistraţii din Grecia

Pe lista deschisă de ziarul nostru pentru ajutorarea sinistraţilor din Grecia, au mai subscris eri următoarele persoane:

D. Aug. Glowasky	lei 100
D. Anghel Gavrilis	lei 200
D. prof. Valentin Bruda	lei 500
Total	lei 800
Suma din urmă	lei 19.600
Total general	lei 20.400

Doi aviatori polonezi la Iaşi

Iaşi, 4 Mai

Ofiţerii aviatori Lepcovski şi Voicevski au aterizat pe aerodromul dela Abator venind din Polonia într'un raid de studii.

Dela serbările comemorative din Chişinău

A. S. R. Principele Regent Nicolae şi d. Vintilă Brătianu, preşedintele consiliului de miniştri

D. Vintilă Brătianu, convorbind cu d. prof. N. Iorga

Cultul aripilor

de Lucien Bourguès

Odată cu primele adieri ale primăverei încep avânturile aviatorilor către înălţimi.

Pretutindeni pe aerodromuri, aripile îşi iau zborul sau se pregătesc să zboare. Actul lui Lindbergh, imitat nebuneşte, a costat până azi viaţa a 27 de aviatori îndrăzneţi. Dar această jertfă umană, de atâtea ori repetată, n'a oprit pe ceilalţi.

In aceeaş săptămână, francezii Costes şi Le Brix au efectuat distanţa dela Tokio la Paris în 6 zile, germanii Koehl şi von Hünefeld au străbătut oceanul Atlantic dela răsărit la apus, iar un american a trecut din Alaska la Spitzberg.

S'a spus totul în privinţa acestor fapte strălucite...

Dar ceeace nu e mai puţin izbitor decât aceste performanţe înseşi, este uriaşul şi neobositul entuziasm pe care ele îl provoacă în mulţime.

Sunt abia douăzeci de ani de când tinerii se lipseau de bună voie de pâine ca să asculte la Operă un tenor vestit. Staţionau ore întregi în ploaie ca să vadă ieşind după terminarea dramelor: „Doamna cu camelii" sau „Gioconda", pe Sarah Bernhardt, sau pe Eleonora Duse. In mansardele reci ale cartierului latin, studenţii îşi petreceau nopţile declamând versuri de Verlaine sau de Mallarmé...

Azi, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei de toate condiţiunile, indiferent de avere, cumpără de cinci ori pe zi gazetele ca să urmărească pas cu pas progresele unui raid de aviaţie, primesc de o potrivă cu acelaş avânt ştirile adevărate sau false, se înghesuie şi se strivesc pe aerodromuri ca să zărească, o clipă doar, aterisarea unui erou, în sfârşit, pun mai presus în stima lor pe fericitul aviator decât pe cei mai celebri bărbaţi de stat sau pe cei mai glorioşi poeţi.

Dela război şi datorită războiului, sensibilitatea publică a suferit, cum ar spune Nietzche, o „transmutare a tuturor valorilor". Vechiul proverb: „Nu e nimic nou sub soare", este desminţit cu străşnicie de fapte...

Fără îndoială că, învingătorii jocurilor olimpice erau nespus de onoraţi de eleni, şi atletul încununat cu lauri era chiar hrănit pe seama oraşului său. Dar cultul acesta depăşea rar o măsură dreaptă, şi autorul unei frumoase tragedii nu era mai puţin glorificat decât un iscusit aruncător cu discul.

Dimpotrivă, admiraţia contimporanilor noştri pentru aviatorul îndrăzneţ şi norocos se apropie oarecum de nebunie. Ca şi anul trecut pentru Lindbergh, şi de data aceasta, timp de opt zile, toate locurile unde au fost sărbătoriţi Costes şi Le Brix au fost ocupate de zecile de mii de curioşi cari umpleau străzile. Pe şoselele pe unde treceau automobilele lor au trebuit să fie aşezate impunătoare forţe poliţieneşti ca să stăpânească imensa mişcare a mulţimii... Prefectul poliţiei din Paris, dacă n'ar fi fost chel, şi-ar fi smuls cu această ocazie ultimele fire de păr...

In prezent nici un alt eveniment nu izbuteşte să facă să vibreze în aşa mod sufletul masselor.

Nici unu nu aţâţă mai mult şi în acelaş timp mândria naţională şi sentimentul sportiv în contingenţele internaţionale. Dispariţia tragică a lui Nungesser şi a lui Coli a fost pentru Franţa întreagă un adevărat doliu şi aceşti aviatori au fost plânşi, aşa cum probabil nu va fi plâns niciodată însuşi „Părintele Victoriei", Georges Clémenceau.

Apariţia lui Costes şi Le Brix, cari au terminat în chip strălucit ocolul lumii, a pus în umbră până şi lupta electorală care era totuşi în apogeul ei.

Ce spun? D. Bokanovski, ministrul comerţului şi al aviaţiei, a fost cât pe aci să nu fie reales deputat, pentru că opinia publică îl bănuia că nu a încurajat decât foarte slab iniţiativa celor doi aviatori. Câţiva cunoscători ai mecanismului electoral m'au asigurat chiar că, dacă Costes şi-ar fi pus candidatura împotriva lui Bokanovski, ar fi putut foarte uşor să înfrângă pe acest personaj politic.

Această adoraţiune pasionată a publicului pentru aviaţie să fie oare atât de fondată? Oare nu există, în aceste elanuri, o bună parte de snobism şi de nevroză ultra-modernă? Sau, mai de grabă, aviaţia nu e noul joc pe care orice copil îl va prefera totdeauna jucăriilor învechite?

Fireşte că în cultul aripilor, ca în orice religie, e ceva din toate acestea, dar cred totuşi că instinctul popular nu se înşeală când atribuie faptelor lui Lindbergh, Costes şi Koehl, o valoare mai mare decât celor mai însemnate evenimente ale politicii şi ale artelor. Trecerea Atlanticului, apropierea prodigioasă şi bruscă între Orient şi Occident, vor exercita asupra evoluţiei omenirii o influenţă tot atât de hotărîtoare, ca şi construcţia primei trăsuri sau a primului vapor.

De pe acum încă, de vre-o treizeci de ani globul nostru, mulţumită expresurilor şi vapoarelor rapide, s'a micşorat simţitor.

Iată că azi, datorită undelor telegrafiei fără fir şi aripilor avioanelor, el a devenit mic de tot.

Cu atât mai rău pentru poeţi, cari vor avea mai puţin loc ca să viseze.

Dar e cu atât mai bine pentru oameni, căci această micime este cea mai serioasă chezăşie a păcii. Cu cât popoarele se vor apropia mai mult, cu atât se vor simţi mai strâns legate şi mai solidare, se vor înţelege mai bine şi deci nu se vor mai războl...

Aviatorii, ca Lindbergh şi Costes, lucrează mai mult pentru pace decât nenumăratele note ale d-lui Kellogg.

La moartea unui gazetar

„Sunt şi gazetari veseli" — şi-a început articolul cu titlul de mai sus un domn, căruia nu-i convine să-şi spună numele exact, în „Cuvântul".

Din gazetarii veseli a fost şi George Ranetti, — a scris acelaş domn, care-şi ascunde numele.

Dar spunem noi: sunt şi gazetari în sufletele cărora nu flutură bunătatea.

Dintre aceştia face parte şi domnul care-şi ascunde numele, dar şi-l tot schimbă.

Şi în ziua înmormântării lui Ranetti, domnul, care-şi ascunde numele, a scris cu venin, şi-a înşirat gândurile năclăite în răutate.

N'a cruţat răgazul zilei de reculegere şi de întristare măcar.

Nu şi-a înfrânat pornirile cel puţin în ziua consacrată înmormântării unui camarad.

Duşmănia i s'a revărsat din sufletu-i stropşit. A spumegat ura şi atunci, când toată lumea cu simţăminte normale şi disciplină morală aduce omagii celui dus în lumea drepţilor.

Pentapolin, ori Panaitescu, ori Perp, cum s'o fi numind domnul dela „Cuvântul" şi-a manifestat iar vraiştea sufletească.

Dacă ne ocupăm de cazul acesta anormal, mărturisim că o facem cu destulă amărăciune, dar e bine să se ştie că în breasla noastră gazetărească, se furişează din când în când câte o vermină de aceasta — cu nume ascuns şi variat — şi care când e observată e luată cu cleştele şi aruncată ca orice anormalitate din punct de vedere moral.

FILME

Se'ntrunise comitetul Teatrului Naţional. Erau printre ei, Vasile Morţun, C. Hiottu, ministrul Palatului, Ed. Wachman, directorul Conservatorului, C. Stăncescu, fostul director al teatrelor. George Ranetti fu poftit să citească piesa prezentată: „Săracul Dumitrescu!" Dar după primele două scene, Vasile Morţun, cu pardesiul pe umeri, îl opri.

— E păcat! N'ai darul citirii. Trec fără efect atâtea lucruri de efect! Lasă pe Gusty.

D. Gusty o luă dela început, şi toţi cei de faţă râseră până la sfârşit, cu întretăerile accentelor lirice, impresionante, datorite acelei feţe a talentului lui Ranetti, peste care se trece prea uşor.

Comedia s'a reprezentat şi a avut succes — succesul acelei epoci, când piese care astăzi fac serii lungi, abea ar fi adunat la câteva reprezentaţii publicul lipsit de educaţia sau mai bine zis de atracţia teatrală a vremurilor noastre.

Era în aparenţă un „lever-de-rideau" destinat să distreze, în aşteptarea unei piese somnifere. In realitate, era o satiră superioară. Prietenii cari îşi plâng la Belu colegul de biurou, ca pe urmă să se oprească la o bodegă pentru răcorirea sufletului, şi să sfârşească prin a face serenade văduvei, — iată o şarjă violentă contra prea repedei uitări a celor mai apropiaţi, dar o şarjă eşită dintr'o realitate pe cât de brutală, pe atât de tristă.

A doua lui piesă, acel act: „Romeo şi Julieta la Mizil", completează de minune „Scrisoarea perdută" şi e de sigur din esenţa atât de rară a spiritului lui Carageale. Transfugii, evaporarea convingerilor în faţa avantajelor, gâlcevile locale grefate pe situaţiile scontate, n'au găsit o satiră presărată cu mai puţină răutate şi cu mai mul haz. Cei cari credeau, (ca George Diamandi) că piesele lui Caragеale nu vor dura, fiindcă moravurile politice se vor schimba, constată, — şi vor constata, multă vreme, — că s'au înşelat şi asupra premisei şi asupra concluziei. La fel ca piesa lui Ranetti.

Şi cu toate astea, n'aţi mai auzit de „Săracul Dumitrescu" şi de „Romeo şi Julieta la Mizil".

Ranetti a fost din acei cari n'au înţeles să tocească nici scările teatrului, nici pingelile lui, pentru a impune ceea ce s'ar impune oricărui bun simţ. Preferind să fie salutat de directorii teatrelor, de cât să facă anticameră şefilor lor de cabinet, el a avut — şi ni-a mărturisit adesea — răbdarea să vadă până unde poate să meargă nepăsarea (e cuvântul cel mai civilizat pentru o acţiune necivilizată), nepăsarea academiilor publice faţă de florile rătăcite printre multe bălării. Acolo unde şi-au rupt gâtul destule încercări susţinute prin influenţe politice, prin relaţii de cafenele, prin interese inferioare, acolo unde piese româneşti care au reuşit în timpuri grele, unele chiar premiate, zac în cartoane, fiind că autorii sau urmaşii lor nu fac tumbe în faţa oficialităţilor variate în aparenţă, identice în fond, era firesc să nu mai vezi nimic de Haralamb Lecca, de George Ranetti, şi să citeşti pe afişe rar de tot, — par'că s'ar publica un buletin de tifos exantematic, — o operă de Alecsandri sau de Urechiă...

„Săracul... Ranetti!", vor suspina epigonii, la fel cu prietenii lui „Săracul Dumitrescu", la un svarţ sau la un spriţ, atât de importante în materie de consacrare a capo-d'operilor efemere şi de ostracizare a celor ce rămân.

Don José

Ciocnirea a două vapoare

— UNUL S'A SCUFUNDAT; CELALT IN PERICOL

Londra, 4. (Rador). — Vaporul de aprovizionare „Bacchus", sub pavilion englez, a scufundat vaporul „Joannis Fafalios", sub pavilion grec, la 30 mile la sud de localitatea Sf. Alkans, în apele engleze.

22 de oameni din echipagiul vaporului „Fafalios", au fost salvaţi pe bordul vaporului „Bacchus".

Din cauza avariilor suferite de vaporul „Bacchus", în timpul ciocnirii, după câtva tmp dela scufundarea vaporului „Fafalios", ameninţat şi el să se scufunde, echipagiul vasului, împreună cu cei 22 de oameni din echipagiul vaporului grecesc „Fafalios", au trebuit să se îmbarce în bărcile de salvare ale vaporului „Bacchus".

Crucişeştorul „Tiger", împreună cu două remorchere engleze, au plecat în ajutorul vaporului Bacchus".

Nou scandal în Camera iugoslavă

Şeful ţărăniştilor croaţi exclus dela 10 şedinţe

Belgrad, 4. (Telegramă particulară). — *In şedinţa de astăzi a Scupcinei, s'a petrecut un mare scandal. In urma unei propuneri a d-lui Ştefan Radici, şeful ţărăniştilor croaţi, cu privire la aprovizionarea regiunilor înfometate, s'a ivit un schimb de cuvinte foarte violente între dânsul şi ministrul pentru prevederile sociale, Radovici.*

Radici a insultat pe ministru, făcându-l porc, iar acesta a replicat, că Radici este beat turtă.

In urma propunerii preşedintelui Scupcinei, Perici, şeful ţărăniştilor croaţi, Ştefan Radici, care insultase în tot timpul şedinţei atât pe primul-ministru cât şi pe mai mulţi miniştri, a fost exclus dela 10 şedinţe. Excluderea a fost făcută cu majoritate de voturi, sub protestul violent al opoziţiei, care a provocat un sgomot infernal.

*

Belgrad, 4 (Rador). — *In urma cererei de interpelare în privinţa politicei externe, depusă de şefii grupărilor opoziţiei, d. Marinkovici, ministrul afacerilor streine, a avut, aseară, o întrevedere cu d-nii Yovanovici, Radici şi Pribicevici, cari au semnat interpelarea. S'a stabilit că ministrul va răspunde în şedinţa din 11 Mai a Scupcinei la întrebările ce i-au fost puse.*

Familia regală iugoslavă în excursie

Belgrad, 4 (Rador). — *Regele a plecat, eri, la domeniul Topola, unde va rămâne câteva zile.*

Prinţul Paul, principesa Olga, prinţul Alexandru şi principesa Elisabeta au plecat într'o excursie la lacurile slovene.

Moartea unui fost diplomat german

Berlin, 4 (Rador). — Contele Pourtales, fost ambasador al Germaniei la Petrograd, a încetat din viaţă la Nauheim, în vârstă de 75 ani.

Cine a prevăzut realipirea Basarabiei

de RADU D. ROSETTI

Cu prilejul înălţătoarei serbări de la Chişinău, s'au scris numeroase articole spre a se arăta cui datorăm redobândirea scumpului colţ al Moldovei răpit în 1812 de ruşi, nota justă găsind-o patriarhul Miron, când a spus aşa de frumos: „Numai lui Dumnezeu să-i mulţumim".

Intr'adevăr, cine putea să prevadă, când am intrat în război alături de oştile marelui imperiu Moscovit, pentru cucerirea Ardealului şi a Bucovinei, cine putea să prevadă, nu numai că le vom dobândi pe de-a'ntregul, dar ne vom alege şi cu Basarabia aliaţilor de la Nord!

Cu toate acestea, este un om în ţara noastră, care chiar în ceasul când a sunat goarna mobilizării a avut viziunea României-Mari, aidoma cum e azi; şi el nu e nici militar, nici om politic, nici diplomat, după cum s'ar crede, ci un umil... cofetar!

Il chiamă Nae Ionescu, patronul magazinului din piaţa Sf. Gheorghe, faimosul Nae Ionescu, pe care l-au dus nemţii între baionete, pe jos, până la Ploeşti, fiindcă, patriot consecuent, a anunţat cel dintâi în Capitală înfrângerea armatei lui Mackensen la Mărăşeşti; şi fiindcă, în modestia lui, probabil c'a uitat când a făcut marea profeţie, îmi fac o plăcere să i-o reamintesc.

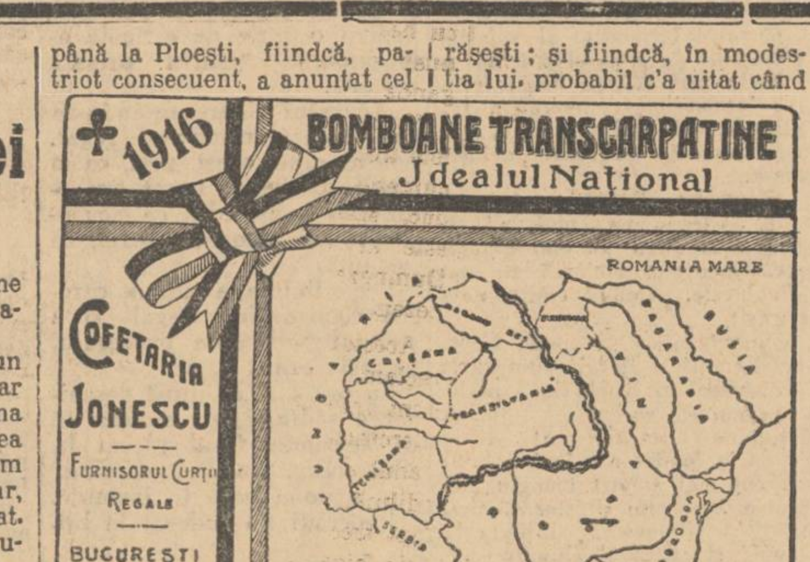

Când România a intrat în război, în mijlocul entuziasmului general, la vitrina prăvăliei sale din piaţa Sf. Gheorghe, nenea Nae Ionescu a aşezat frumos douăsprezece cutii cu bomboane, produs nou al „cassei" pe cari le-a botezat TRANSCARPATINE, IDEALUL NAŢIONAL, şi cutiile aveau gravate pe ele harta României-Mari, aşa cum o contemplăm mândri azi.

Zadarnic i-a atras atenţia Palatul — al cărui furnizor a fost — şi zadarnic au intervenit şi autorităţile pe lângă negustor, rugându-l să retragă din comerţ cutiile cu desenul arătat, sau cel puţin să modifice clişeul, eliminând Basarabia, nucarecumva să se supere scumpii noştri aliaţi — nenea Nae s'a făcut niznai şi bomboanele Transcarpatine cu harta buclucaşe au continuat cu perseverenţă propaganda „dulce".

Aşezându-mi arhiva mai zilele trecute am dat peste „documentul" pe care îl reproduc, spre a da Cezarului ce este al ...cofetarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.

Aceste rânduri nu sunt o reclamă, întru cât, după cât sunt informat, bătrânul comerciant şi-a cedat de mult vadul altuia, având dreptul la odihnă, ci precizarea unui fapt trecut cu vederea, care, prin bizareria lui, e desigur interesant.